

Sygn. akt I CZ 41/07

POSTANOWIENIE

Dnia 19 kwietnia 2007 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Kazimierz Zawada (przewodniczący)

SSN Zbigniew Strus

SSN Tadeusz Wiśniewski (sprawozdawca)

w sprawie z wniosku B. M.

przy uczestnictwie W. M. i in. ,

o stwierdzenie nabycia spadku,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 19 kwietnia 2007 r.,

zażalenia wnioskodawczynie

na postanowienie Sądu Okręgowego w W.

z dnia 2 listopada 2006 r.,

oddala zażalenie.

Uzasadnienia

Postanowieniem z dnia 24 maja 2006 r. Sąd Okręgowy oddalił apelację wnioskodawczynie od postanowienia Sądu Rejonowego z dnia 30 marca 2005 r. stwierdzającego nabycie spadku.

Od wskazanego postanowienia Sądu drugiej instancji wnioskodawczynie, reprezentowana przez adwokata, wniosła skargę kasacyjną. Po jej wpłynięciu do Sądu Okręgowego skasowano znak opłaty sądowej na kwotę 50 zł naklejony na pierwszej stronie skargi.

Postanowieniem z dnia 2 listopada 2006 r. Sąd Okręgowy odrzucił skargę kasacyjną ze względu na jej nienależyte opłacenie, przyjmując, że podlegała ona opłacie sądowej w wysokości 100 zł.

W zażaleniu skarżąca podniosła, że na przedmiotowej skardze naklejono dwa znaki opłaty sądowej wartości 50 zł każdy, lecz jeden z nich musiał odpaść przed jego skasowaniem. Zarzuciła ponadto naruszenie art. 45 ust. 1 i art. 2 Konstytucji RP w zw. z art. 398⁶ § 3 i art. 130² § 3 k.p.c., domagając się uchylenia zaskarżonego postanowienia.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

W myśl art. 50 pkt 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz.U. Nr 167, poz. 1398 ze zm.), od skargi kasacyjnej w sprawie o stwierdzenie nabycia spadku pobiera się opłatę stałą w kwocie 100 zł. Skarga wnioskodawczynie opłacona została tymczasem znakiem opłaty sądowej wartości 50 zł. Sąd Okręgowy przyjął zatem trafnie, że skarga ta podlegała, na podstawie art. 130² § 3 k.p.c., odrzuceniu jako nienależycie opłacona. Oceny tej nie może zmienić twierdzenie skarżącej, że drugi znak opłaty sądowej wartości 50 zł odpadł przy otwieraniu przesyłki w Sądzie drugiej instancji. Po pierwsze bowiem, twierdzenie to nie zostało w zażaleniu choćby uprawdopodobnione. Po wtóre, uiszczającego opłatę znakami opłaty sądowej obciąża obowiązek prawidłowego ich naklejenia.

Nietrafny okazał się również zarzut naruszenia art. 45 ust. 1 i art. 2 Konstytucji RP w zw. z art. 398⁶ § 3 i art. 130² § 3 k.p.c. przez naruszenie konstytucyjnego prawa do sądu i rzetelnego procesu. Przede wszystkim zauważyć trzeba, że przepisy Konstytucji RP gwarantują jedynie prawo do rozpoznania sprawy w dwuinstancyjnym postępowaniu sądowym (art. 176 ust. 1 Konstytucji

RP). Uprawnienie do wniesienia skargi kasacyjnej, będącej nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia orzeczenia sądu drugiej instancji, nie mieści się zatem w konstytucyjnym prawie do sądu (art. 45 ust. 1 Konstytucji, por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 17 lipca 2002 r., V CZ 84/02, niepubl.), ani też nie może być wywodzone z zasady demokratycznego państwa prawa (art. 2 Konstytucji RP). Dodać trzeba, że prawa do żądania rozpoznania sprawy w instancji kasacyjnej nie przewidują także standardy międzynarodowe (art. 6 ust. 1 Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności sporządzonej w Rzymie dnia 4 listopada 1950 r. – Dz.U. z 1993 r., Nr 61, poz. 284 ze zm., art. 7 Zalecenia Nr R/95/5 Komitetu Ministrów Rady Europy z dnia 7 lutego 1995 r.). Ponadto, jak wielokrotnie podkreślał Sąd Najwyższy, strona, która nieprawidłowo korzysta z przysługującego jej prawa do zaskarżenia orzeczenia sądowego i w związku z tym spotyka się z zasadnym odrzuceniem wniesionego przez nią środka, nie może skutecznie odwoływać się do art. 45 ust. 1 Konstytucji RP lub do art. 6 ust. 1 powołanej Konwencji dla wykazania, że została pozbawiona możliwości sprawiedliwego rozpatrzenia jej sprawy przez wyższą instancję sądową (postanowienia z dnia 10 września 1998 r., III CZ 114/98, OSNC 1999, nr 2, poz. 42, oraz z dnia 14 września 2004 r., III CZ 74/04, niepubl.).

Z podanych względów, na podstawie art. 398¹⁴ w zw. z 394¹ § 3 k.p.c., Sąd Najwyższy oddalił zażalenie.